

Moje

soukromí . Nekoukat . Nešťourat.....

...

Dlouho jsem seděla a přemýšlela. Byla jsem sama a bylo mi smutno. A najednou mě napadlo, že bych mohla mít sestru, která by mi ze smutku pomohla. Nápad jsem řekla mamce a ona mi slíbila, že o tom bude přemýšlet a že to zatím bude jenom mezi námi. Za nějakou dobu jsme se s mamkou svěřily mým bratrům, co kdybychom si vzali nějakou holčičku z dětského domova. Ti neměli moc velkou radost, prý je zas někdo bude dirigovat. Mamka říkala, že je dobré si také vybrat věk holčičky, která bude naší novou sestřičkou.

Asi za dva měsíce celá naše rodina vyjela do Olomouce. Holčička se jmenuje Lucie Pohlotková a je jí osm let. Myslela jsem si, že s ní nebudou problémy. Opak byl však pravdou. Ukázalo se, že asi v „domečku“ nebyla zvyklá mít jen svoje věci a nechápala, že když se chce podívat na věci druhých, musí se zeptat. Nevěděla jsem si rady, protože mi pořád lezla do věcí. Hrabala se mi v mé skříni, v šuplících i na stole. A nejhorší bylo, že si pořád chtěla půjčovat můj mobil. Vždycky jsem jí řekla, že je to naposled, ale ona nechtěla a nechtěla si ho přestat půjčovat. Jednou po mně zase chtěla mobil, ale já jsem jí to řekla: „Lucie už je to opravdu naposled. Mě už to prostě štve, že mi lezeš pořád do věcí. To je moje soukromí! Tak doufám, že příště, až budeš chtít půjčit mobil a já ti řeknu NE, že nebudeš našťovaná.“ A ona odpověděla: „Dobře, naposled a jestli chceš, tak si můžeš klidně půjčit rádio.“ Od této doby se snaží se přemoc a neříct nic o mobilu. Někdy jí to sice ujede, ale snaží se, to musím uznat. Jsem ráda, že mám sestru – a že už nejsem v pokoji sama. I když je to s ní někdy hodně náročné.